

- Wat betreft de bevoegdheid van het hoofd van de missie om besluiten vast te stellen met betrekking tot de overplaatsing van personeel en de rol van de zendstaat bij de overdracht van gedetacheerd personeel, betoogt rekwirante dat artikel 61, tweede alinea, van het Statuut van het Hof van Justitie is geschonden voor zover de rechter in eerste aanleg geen gevolg heeft gegeven aan het arrest in de zaak die was terugverwezen door het Europese Hof van Justitie.
- Onjuiste opvatting van het bewijs.
- Schending van de rechten van de verdediging en van het beginsel van gelijke behandeling, voor zover rekwirante niet is gehoord over bepaalde documenten en de schriftelijke opmerkingen die de Raad tijdens de procedure in eerste aanleg had ingediend.
- Schending van artikel 134, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering, voor zover rekwirante is verwezen in de kosten in zaak C-455/14 P, terwijl zij in die zaak in het gelijk was gesteld.

⁽¹⁾ PB 2009, L 322, blz. 22.

Hogere voorziening ingesteld op 26 juni 2018 door Europees burgerinitiatief „One of Us” tegen het arrest van het Gerecht (Tweede kamer — uitgebreid) van 23 april 2018 in zaak T-561/14, One of Us e. a./Europese Commissie

(Zaak C-418/18 P)

(2018/C 341/06)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirante: Europees burgerinitiatief „One of Us” (vertegenwoordigers: P. Diamond, barrister, R. Kiska, solicitor)

Andere partijen in de procedure: Republiek Polen, Europese Commissie, Europees Parlement, Raad van de Europese Unie

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht van 23 april 2018 in zaak T-561/14;
- nietigverklaring van mededeling COM(2014) 355 final van de Commissie van 28 mei 2014;
- verwijzing van de Commissie in de kosten zowel in eerste aanleg als in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Ten eerste heeft het Gerecht artikel 17 VEU in het licht van artikel 11, lid 4, VEU, artikel 24 VWEU en verordening (EU) nr. 211/2011 ⁽¹⁾ onjuist toegepast, en moet enige beoordelingsbevoegdheid van de Commissie in overeenstemming zijn met de doelstellingen van het Europees burgerinitiatief. In het arrest van het Gerecht is geen rekening gehouden met wat de wetgever met deze verordening heeft bedoeld, waardoor de verordening een dode letter is gebleven.

Ten tweede heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door niet te oordelen dat de Commissie haar juridische en politieke conclusies in mededeling COM(2014) 355 final ⁽²⁾ niet afzonderlijk heeft geformuleerd, terwijl verordening (EU) nr. 211/2011 zulks vereist.

Ten derde heeft het Gerecht nagelaten mededeling COM(2014) 355 final van de Commissie met de vereiste grondigheid te onderzoeken. Het Gerecht heeft slechts een beperkte toetsing uitgevoerd, namelijk op kennelijke beoordelingsfouten.

Ten vierde heeft het Gerecht hoe dan ook, voor het geval dat het bij zijn toetsing de juiste juridische maatstaf zou hebben aangelegd (*quod non*), nagelaten om vast te stellen dat de door de Commissie in mededeling COM(2014) 355 final aangevoerde redenen kennelijk onjuist waren. De Commissie heeft onder meer nagelaten de overwegingen in zaak C-34/10, *Brüstle*, juist toe te passen en heeft geen rekening gehouden met de gevolgen van het „driesluizenstelsel”, dat geen ethische waarborgen biedt (en de lidstaten in feite aanmoedigt om hun eigen ethische waarborgen af te zwakken teneinde in aanmerking te komen voor onderzoeksfondsen). Tevens heeft de Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt door te opereren dat het mogelijk maken van abortus een internationale verplichting is die voortvloeit uit het ICPD-Actieprogramma van 1994 en uit de millenniumdoelstellingen van de Verenigde Naties. Voorts heeft de Commissie een kennelijke beoordelingsfout gemaakt met haar onlogische stelling dat de financiering van organisaties die abortus aanmoedigen en uitvoeren in ontwikkelingslanden, de gezondheid van moeders ten goede zou komen, terwijl er beter meer geld zou worden uitgetrokken voor de gezondheidszorg, die in die landen met grote personeelstekorten en veel te weinig middelen te kampen heeft.

Ten vijfde heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door het Europees burgerinitiatief te beschouwen als een instrument om drie specifieke wetgevingsvoorstellen in te dienen en niet als een instrument om de waardigheid van het embryo te beschermen. Het Gerecht heeft de belangrijkste punten in deze zaak dan ook niet op de juiste manier benaderd.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 211/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 over het burgerinitiatief (PB 2011, L 65, blz. 1).

⁽²⁾ Mededeling van de Commissie over het Europees burgerinitiatief „Eén van ons”.

Hogere voorziening ingesteld op 26 juni 2018 door de Europese Dienst voor extern optreden tegen het arrest van het Gerecht (Vijfde kamer) van 13 april 2018 in zaak T-119/17, Alba Aguilera/EDEO

(Zaak C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirant: Europese Dienst voor extern optreden (EDEO) (vertegenwoordigers: S. Marquardt en R. Spac, gemachtigden, M. Troncoso Ferrer, abogado, F.-M. Hislaire, avocat, S. Moya Izquierdo, abogada)

Andere partijen in de procedure: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengi, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vleminckx, Birgit Vleugels, Robert Wade, Luca Zampetti

Conclusies

- de hogere voorziening ontvankelijk en gegrond verklaren;
- dientengevolge het arrest van het Gerecht van 13 april 2018 in zaak T-119/17 vernietigen;
- de vorderingen in eerste aanleg van het EDEO toewijzen, en
- de andere partijen verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Eerste middel van de hogere voorziening: het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de uitlegging van artikel 1 van bijlage X bij het Statuut van de ambtenaren. Volgens het Gerecht legt deze bepaling een verplichting op om overeenkomstig artikel 110 van het Statuut algemene uitvoeringsbepalingen (AUB) vast te stellen die zou gelden voor de volledige bijlage X bij het Statuut, en met name voor artikel 10 erbij (punten 30 en 31 van het bestreden arrest). In bijlage X heeft de wetgever echter alleen in artikel 3 uitdrukkelijk de verplichting geformuleerd om AUB vast te stellen. In andere bepalingen, zoals artikel 2, tweede alinea, artikel 5, lid 2, artikel 8, eerste alinea, of de artikelen 10 en 21, heeft die wetgever alleen vastgesteld dat het TABG „voorwaarden” of de „wijze van toepassing” vaststelt.